

Ple de buidor

** Cançó per a 3 músics: veu, piano i electrònica*

Quan en Pinxo digué a en Panxo: “Panxo,
amor meu, vull punxar-te amb un punxó,
tal com fa el carnisser quan pren un ganxo,
que no sent ni cap pena ni pudor,
i no en fa xafarranxo d’aquell ranxo
fet de venes, teixits, i sang, i olors.
Ell el clava i forada cada carn
com la boca d’un peix pescat amb l’ham.”

Ell em clava i em forada cada carn
com la boca d’un peix pescat amb l’ham.

És quan Panxo digué a en Pinxo: “Pinxo,
tant t’adoro, quan dius que em vols obrir...
Sóc tot teu. M’emmanillen els teus rínxols,
que em fan pres, i per res, no en vull fugir.
Vull ser amb tu, tant si és fora o dins d’un nínxol.
Punxa’m, doncs, si per tu jo puc morir.
Sóc el drac que treu foc d’amor per tu,
esperant que Sant Jordi el punyi nu.”

Sóc el drac que treu foc d’amor per tu,
esperant-te, Sant Jordi, puny-me nu.

Per la panxa i amb punxó es deixà punxar.
Per amor, per aquell amor de mort.
I aquell cos, Pinxo el va trinxar i deixar
ple de buits. Foradat per mutu acord.
Però, per fi, d’ell es va desenganxar.
I amb la mort, aquell feble fou més fort.
Va ser ple de buidor, el seu amor,
el d’en Pinxo i en Panxo i el punxó.

Sempre ple de buidor pot ser l’amor,
tan si ets Pinxo, com Panxo, com si no.